

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 266/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., V. nad V., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp. zn. 3 T 165/99 z 23. mája 2002, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 To 254/03 zo 16. januára 2003 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 547/03-23, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť J. G. v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp. zn. 3 T 165/99 z 23. mája 2002 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 To 254/02 zo 16. januára 2003, o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť J. G. vo zvyšnej časti o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2003 doručená sťažnosť J. G., V. nad V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu v Poprade (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 165/99 z 23. mája 2002, uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 254/03 zo 16. januára 2003 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV Pz 547/03-23.

Sťažovateľ od ústavného súdu len žiada, aby deklaroval namietané porušenie jeho označených práv uvedenými rozhodnutiami súdov a prokuratúry.

Sťažovateľ označil svoje podanie ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom SR podľa článku 130 ods. 3 Ústavy SR pre porušenie práv fyzickej osoby“. Po novele ústavy ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z. z 23. februára 2001, ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov môžu fyzické osoby a právnické osoby dosiahnuť ochranu svojich práv pred ústavným súdom nie na základe podnetu, ale na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd vyhodnotil podanie sťažovateľa podľa jeho obsahu ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Takýto postup ústavného súdu je na prospech sťažovateľa.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom skutkovom stave. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 165/99 z 23. mája 2002 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 254/02 zo 16. januára 2003 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b) a § 247 ods. 2 a ods. 3 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny, trest prepadnutia vecí a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 rokov. Zároveň bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. T 5/01 zo 14. júna 2001 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 38/2001 zo 17. októbra 2001.

Po neúspešnom odvolaní podal sťažovateľ 11. mája 2003 generálnej prokuratúre podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorý generálna prokuratúra odložila ako

nedôvodný (č. k. IV Pz 547/03-23), lebo nezistila pochybenia súdov prvého a druhého stupňa pri rozhodovaní ani v konaní, ktoré mu predchádzalo.

Sťažovateľ s napadnutými rozhodnutiami nesúhlasí a podrobne opisuje a vysvetľuje, v čom podľa jeho mienky boli nesprávne vyhodnotené dôkazy, hlavne svedecké výpovede. Zvlášť zdôrazňuje, že súdy v pochybnostiach nepostupovali v jeho prospech.

Sťažovateľ k sťažnosti nepripojil žiadne prílohy. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti vychádzal zo sťažovateľom uvedených údajov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podať v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým boli podľa názoru sťažovateľa porušené jeho základné práva a slobody. Od právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 165/99 z 23. mája 2002 a uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 254/03 zo 16. januára 2003 do 27. novembra 2003 už zjavne uplynulo oveľa dlhšie obdobie ako dva mesiace. Vyplýva to, zo sťažovateľom uvedených dátumov súdnych rozhodnutí a hlavne z dátumu, keď podal generálnej prokuratúre podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona (11. mája 2003), a z dátumu, keď mu už boli napadnuté súdne rozhodnutia zjavne doručené. Preto je sťažnosť v časti namietajúcej porušenie sťažovateľových práv týmito rozhodnutiami podaná oneskorene.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 41/01 vyslovil: „Negatívny záver generálneho prokurátora v dôvodoch na podanie mimoriadneho dovolania nemožno spájať s porušením základného práva na inú právnu ochranu.“ Tento právny názor sa vzťahuje aj na situáciu, keď sa generálny prokurátor rozhodol, že na základe sťažovateľovho podnetu nepodá sťažnosť pre porušenie zákona, lebo v oboch prípadoch ide o mimoriadne opravné prostriedky, ktoré na základe podnetu, ale aj bez neho generálny prokurátor môže, ale nemusí podať. Neexistuje subjektívne právo osoby, ktorá sa obrátila na generálneho prokurátora s podnetom na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, aby generálny

prokurátor sťažnosť pre porušenie zákona podal. Svedčí o tom § 266 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Sťažovateľ mal právo obrátiť sa na generálneho prokurátora s podnetom na podanie sťažnosti pre porušenie zákona a tento bol povinný jeho podnet prijať a vybaviť. Generálny prokurátor však nemal povinnosť na základe sťažovateľovho podnetu sťažnosť pre porušenie zákona podať. Postupom generálnej prokuratúry, ktorá sťažovateľov podnet prijala a vybavila ho tak, že sťažnosť pre porušenie zákona podaná nebola, teda nebolo možné porušiť sťažovateľove práva. Preto je sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozhodnutím generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 547/03-23, zjavne neopodstatnená.

Oneskorenosť podania sťažnosti ani zjavnú neopodstatnenosť jej časti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na predloženie kópií napadnutých rozhodnutí ani na ustanovenie právneho zástupcu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003